

Arrest

nr. 202 150 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LOOY
Rijnkaai 93
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 10 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LOOY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 november 2010 dient verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar vader G.D., die de Afghaanse nationaliteit heeft. Op 8 juli 2011 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 26 oktober 2011 wordt verzoekster te Antwerpen in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 9 april 2013 wordt de beslissing genomen om het tijdelijk verblijf van verzoekster te verlengen voor de duur van één jaar namelijk tot 25 oktober 2013.

Op 22 januari 2014 wordt de beslissing genomen om het tijdelijk verblijf van verzoekster te verlengen voor de duur van één jaar namelijk tot 25 oktober 2014.

Op 2 oktober 2014 wordt de beslissing genomen dat verzoekster recht heeft op een onbeperkt verblijf en wordt aan de burgemeester van Antwerpen instructie gegeven om verzoekster in het bezit te stellen van een B-kaart.

Op 14 juli 2015 wordt verzoekster afgeschreven naar Finland.

Op 7 september 2017 verzoekt verzoekster om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 2 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek. Bij arrest nr. 202 149 van 9 april 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 2 oktober 2017 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

~~De heer-/ mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:~~

naam: G., L.,

geboortedatum: (...).1994

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Er werd bij deze beslissing rekening gehouden met de bepalingen in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft het recht op terugkeer verloren overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980. Zij is definitief vertrokken naar Finland in juli 2015 en wenst zich nu terug in te schrijven, maar heeft nooit voorafgaand aan haar vertrek aangetoond dat zij haar hoofdbelangen nog verder behoudt in het Rijk. Meer zelfs, zij heeft bij haar huidige aanvraag tegenover gemeente verklaard opnieuw in Finland te zullen verblijven van zodra haar verblijf daar is goedgekeurd. Het is duidelijk dat het centrum van haar hoofdbelangen nu in Finland is gevestigd. Mevrouw is in 2011 naar België gekomen in het kader van gezinshereniging met de vader G., A. (...) (NN: xxx). Mevrouw toont niet aan dat er nog sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Zij woont reeds enkele jaren niet meer in België.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel tegen de bestreden beslissing aan dat luidt als volgt:

“**EERSTE MIDDEL:** Schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 3 EVRM. Schending van art. 8 EVRM.

Verzoekster maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Art. 74/13 luidt als volgt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat zonder twijfel een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) een beslissing tot verwijdering inhoudt.

Derhalve is richtlijn 2008/115 van toepassing.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is; dient gedaagde rekening te houden met de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Zonder twijfel werd het hoorrecht geïncorporeerd in het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu verzoekster meent zich in deze situatie te bevinden.

Verzoekster maakt deel uit van een vijfkoppig gezin bestaande uit: verzoekster; haar vader en moeder en haar twee schoolgaande broers.

De bestreden beslissing negeert volledig het belang van de ouders en de broers in de beoordeling van het gezinsleven en privéleven.

Hoewel het bestreden bevel erkend dat verzoekster naar België kwam in het kader van gezinshereniging met haar vader A. G. (...), houdt het bevel op geen enkele wijze rekening met het huidig gezinsleven van verzoekster.

Sterker nog, het bevel poneert dat verzoekster niet aantoonbaar dat er nog sprake is van een gezins en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster kreeg simpelweg nooit de kans één en ander te verduidelijken en aan te tonen.

Ten overvloede benadrukt verzoekster dat het louter feit dat zij enige tijd in Finland verbleven heeft met haar toenmalige partner geenszins tot gevolg heeft dat zij haar gezins- en familiebanden in België zou verliezen.

Het gaat hier immers om de meeste fundamentele familieband, namelijk deze met haar ouders en broers.

Krachtens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet dient gedaagde rekening te houden met het familieleven. Deze bepaling refereert naar art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing is niet proportioneel aangezien zij onvoldoende (geen) gewicht toegekend heeft aan de positie van verzoekster binnen het - in België verblijvende - gezin en deze positie niet (evenredig) betreft bij de beoordeling van het gezinsleven.

Het privéleven van artikel 8 EVRM beperkt zich niet tot het gezinsleven op zich, hoewel dit in casu een afdoend argument is om te stellen dat de niet naleving van de hoorplicht een inbreuk betekent daar dit tot een andere beslissing had kunnen leiden. Maar ook het ruimer privéleven met inbegrip van het lange verblijf in België voor haar huwelijk en de feitelijke situatie met haar inmiddels ex-echtgenoot.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om in haar zaak het redelijkheidsbeginsel te respecteren. Gezien de hier vermelde concrete gegevens van de situatie van verzoekster, is het niet redelijk een bevel uit te vaardigen, laat staan een bevel om na jarenlang verblijf binnen de dertig dagen het grondgebied te verlaten.

Verzoekster had kunnen wijzen op de prangende humanitaire situatie waarin zij zich bevindt gelet op de echtelijke problemen en de oorlogssituatie in haar land van herkomst. Immers mag men niet uit het oog verliezen dat zij afkomstig is uit Afghanistan, dat zij afstamt van de aldaar onderdrukte HAZARAS stam en dat haar vader in 2003 erkend werd als vluchteling.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met het hoorrecht, noch met het familieleven, zodat de beslissing een schending inhoudt van de aangeduide wetsartikels ieder op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Zij betoogt deel uit te maken van een vijfkoppig gezin in België waarmee verwerende partij geen rekening houdt. Zij heeft nooit de kans gekregen om dit te verduidelijken. Haar verblijf in Finland zou niet betekenen dat zij haar gezins- en familiebanden in België zou verloren hebben. Zij verwijst verder naar de echtelijke problemen evenals de problemen in Afghanistan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist haar echtgenoot in Finland te hebben vervoegd en gedurende meer dan 1 jaar het grondgebied van het Rijk te hebben verlaten. Conform artikel 16 van de Vreemdelingenwet heeft een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Uit het Rijksregister, in bijlage, blijkt dat verzoekster op 14.07.2015 België verliet om zich te vervoegen bij haar echtgenoot in Finland. Zij had een recht op terugkeer tot 13.07.2016. In de mate dat zij zich op 07.09.2017 aanbod bij het stadsbestuur van Antwerpen om zich terug in te schrijven, dient te worden opgemerkt dat de termijn van 1 jaar, conform artikel 16 §1 van de Vreemdelingenwet, ruimschoots overschreden is en niet door verzoekster wordt betwist.

Zij heeft verder ook nooit aangetoond dat zij, ondanks haar afwezigheid, haar hoofdbelangen in België behield.

Waar zij thans verwijst naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekster, die zich beperkt tot een louter ongestaafd betoog toont een dergelijke afhankelijkheid niet aan.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de oorlogsomstandigheden in Afghanistan, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verzoekster gedwongen verwijderd zal worden naar Afghanistan, waardoor zij zich niet kan beroepen op artikel 3 EVRM. Zij toont evenmin aan het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld door haar echtgenoot in Finland.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster vrijwillig het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dient te verlaten, behalve indien zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Verzoekster toont niet aan het verblijfsrecht in Finland verloren te hebben, net zo min als zij aantoon van haar echtgenoot uit de echt gescheiden te zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening gehouden werd met de voorwaarden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien er gemotiveerd werd over het gezins- en het familieleven en over haar gezondheidstoestand. Aangezien verzoekster, tot op heden kinderloos is, diende hieromtrent niet gemotiveerd te worden.

Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen welke niet gekende elementen zij had kunnen bijbrengen tijdens een voorafgaand verhoor, die een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing, waardoor de schending van het hoorrecht niet kan worden weerhouden.

"Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.2 van het bestreden arrest de door de verzoekers voorgehouden schending van de hoorplicht terecht heeft getoetst aan de voorwaarde dat de verzoekers aannemelijk dienen te maken dat de dienst Vreemdelingenzaken een andere beslissing had kunnen nemen indien zij waren gehoord." (RvS nr. 237.502 van 28.02.2017)

Het bevel om het grondgebied te verlaten vloeit voort uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het betreft de louter feitelijke vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk

verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de door haar opgeworpen beginselen en bepalingen, wordt niet aangetoond. Het enige middel is niet ernstig."

2.3.1. Verzoekster voert de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Zoals verzoekster correct aanvoert, is deze bepaling een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten *Alassini e.a.*, C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu werpt verzoekster op dat indien zij gehoord was geweest zij had kunnen wijzen op haar familielevens. Zij verduidelijkt dat zij deel uitmaakt van een vijfkoppig gezin bestaand uit haar vader, haar moeder, haar twee broers en zichzelf. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing het belang van haar ouders en haar broers negeert en geen rekening houdt met haar huidig gezinsleven. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet aantoonbaar dat er nog sprake is van een gezins- en familielevens wijst zij erop dat zij nooit de kans heeft gekregen om het één en het ander te verduidelijken. Zij stipt aan dat haar verblijf gedurende enige tijd in Finland geenszins tot gevolg heeft dat zij haar familiebanden in België zou verliezen. Zij stipt aan dat het gaat om de meeste fundamentele familieband met name deze met haar ouders en haar broers. Verzoekster stipt aan dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM rekening dient te worden gehouden met het familielevens. Zij werpt op dat de bestreden beslissing niet proportioneel is aangezien deze geen gewicht

toekent aan haar positie binnen haar gezin en dit niet op evenredige wijze in de beoordeling wordt betrokken. Tevens wijst zij in het kader van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op haar lang verblijf in België. Verzoekster werpt op dat zij erop had kunnen wijzen dat *in casu* de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk is.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking het familieleven van verzoekster het volgende overwogen:

“Er werd bij deze beslissing rekening gehouden met de bepalingen in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft het recht op terugkeer verloren overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980. Zij is definitief vertrokken naar Finland in juli 2015 en wenst zich nu terug in te schrijven, maar heeft nooit voorafgaand aan haar vertrek aangetoond dat zij haar hoofdbelangen nog verder behoudt in het Rijk. Meer zelfs, zij heeft bij haar huidige aanvraag tegenover gemeente verklaard opnieuw in Finland te zullen verblijven van zodra haar verblijf daar is goedgekeurd. Het is duidelijk dat het centrum van haar hoofdbelangen nu in Finland is gevestigd. Mevrouw is in 2011 naar België gekomen in het kader van gezinshereniging met de vader G., A. (...) (NN: xxx). Mevrouw toont niet aan dat er nog sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Zij woont reeds enkele jaren niet meer in België.”

Verzoekster verwijst naar haar moeder, vader en broers die allen verblijfsrecht in België hebben. De Raad stelt vast dat verzoekster meerderjarig is. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Verzoekster brengt *in casu* geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op deze bijkomende banden van afhankelijkheid. Verzoekster betwist niet dat zij “in juli 2015” “naar Finland” is vertrokken en dat zij “reeds enkele jaren niet meer in België (woont)”. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier, verzoekster verliet België voor Finland en in het verzoekschrift geeft zij aan in 2015 haar echtgenoot naar Finland gevolgd te zijn. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt overwogen dat zij “niet aan(toont) dat er nog sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM”.

Voorts blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het legaal verblijf in België van verzoekster in het verleden. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat zij “het recht op terugkeer (heeft) verloren overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980”, zij “nooit voorafgaand aan haar vertrek aangetoond (heeft) dat zij haar hoofdbelangen nog verder behoudt in het Rijk”, dat zij “bij haar huidige aanvraag tegenover gemeente (heeft) verklaard opnieuw in Finland te zullen verblijven van zodra haar verblijf daar is goedgekeurd” en dat “het centrum van haar hoofdbelangen nu in Finland is gevestigd”. Bovendien wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest nr. 202 149 van 9 april 2018 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 2 oktober 2017 om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek van verzoekster om in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst, heeft verworpen.

Daarnaast werpt verzoekster op dat zij indien zij gehoord was geweest, had kunnen wijzen op de prangende humanitaire situatie waarin zij zich bevindt, gelet op de oorlogssituatie in haar land van herkomst. Verzoekster voert tevens aan dat niet uit het oog mag worden verloren dat zij afkomstig is uit Afghanistan, dat zij afstamt van de aldaar onderdrukte Hazarasstam en dat haar vader in 2003 erkend werd als vluchteling.

Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van deze elementen niet reeds op de hoogte was. Ten overvloede wordt opgemerkt dat, in de mate waarin

verzoekster met deze bewoordingen een schending van artikel 3 van het EVRM zou aanvoeren, het haar vrij staat om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET